

Hồi Thứ Mười Sáu

MỘT ĐOẠN TÌNH SỬ KHÁ LY KỶ

Thượng Quan Kỳ nghe lời đi đến bên cạnh quái nhân hỏi:

– Sư phụ! Phải chăng đệ tử đã khá nhiều rồi phải không?

Quái nhân hai mắt nhìn thẳng Thượng Quan Kỳ rồi thở dài hỏi:

– Kỳ nhi! Có thật người không còn điều chi băn khoăn? Lấy tay áo lau nước mắt đi.

Bây giờ Thượng Quan Kỳ đột nhiên phát giác ra rằng quái nhân tuy bề ngoài lạnh nhạt mà trong thâm tâm lại có mối tình cảm nồng nhiệt và tấm lòng từ thiện vô cùng. Chàng sinh ra ngưỡng mộ lão và đến ngồi bên cạnh.

Quái nhân đưa tay vỗ đầu Thượng Quan Kỳ nói:

– Kỳ nhi! Ta tưởng người sẽ không tỉnh lại được nữa và ta đã sợ khi người tỉnh lại thì thân thể sẽ bị tàn phế.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao vậy?

Quái nhân đáp:

– Ta sợ người bị gã đại hán phân tâm giữa lúc công trình sắp viên mãn mà phải thất bại, hoặc vì người quá lo lắng cho sự an nguy của gã, tinh thần bị tổn hại không tập trung lại được. Vậy nên ta phải đem công lực bản thân miễn cưỡng tiếp cho người mau đi đến kết quả, nhưng sự hấp tấp đó rất có thể đi đến nguy hiểm. Sau khi ta dùng nội lực giúp người cho khí huyết cùng kinh mạch được điều hòa, ta còn sợ người bị ta cưỡng bách, đem lòng phản kháng không chịu vận khí để khí huyết đang chạy ngược đường bị ngưng trệ gây nội thương trầm trọng thì Hòa Đà tái thế hay Biển Thước phục sinh cũng không có cách nào cứu được. Nếu bị thương nhẹ thì cũng thành người tàn phế, còn nếu nặng thì cũng mất mạng...

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “May mà mình không giữ ý chí khảng khái kiên quyết, vận động chân khí theo đường hai bàn tay lão nắm vào người. Giả tử mà mình chống đối không vận chân khí theo ngay thì bây giờ không biết sẽ ra sao.”

Quái nhân thở dài nói:

– Bây giờ người nghĩ lại: Giả tử lúc đó không chịu vận khí điều hòa thì bây giờ ta đành chịu bó tay. Dù người có hối hận cũng không kịp nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Người ta sống chết có số mạng. Đệ tử dù có chết hay bị tàn phế cũng

không bao giờ oán hận sư phụ.

Quái nhân lại nói:

– Ta chỉ sợ người tỉnh lại nhìn thấy gã đại hán bị trùng độc lại phân tâm nên đã sai Viên Hiếu đem cầm giữ gã vào một nơi an toàn. Ta ngồi bên cửa sổ từ nửa đêm tới giờ để nghĩ cách giải cứu nếu khí huyết người bị ngừng trệ, mà không tìm ra được cách nào. Người tỉnh lại, ta cũng không dám quay lại nhìn người nữa.

Thượng Quan Kỳ cảm kích vô cùng, hai dòng lệ nóng hổi nhỏ xuống. Chàng chỉ gọi được một tiếng: “Sư phụ!” rồi nghẹn ngào không nói được nữa.

Chàng nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu rồi hỏi lại:

– Sư phụ! Đệ tử còn phải luyện thêm bao lâu nữa thì mới hoàn toàn thành công?

Quái nhân đáp:

– Hiện nay có thể nói người đã luyện xong giai đoạn khó khăn và hiểm nghèo nhất, sau này không còn lo cái nguy bị tàn phế nữa. Người đã ở trong gác này luôn mấy tháng trời không rời khỏi nửa bước, hôm nay ta cho người ra ngoài chơi một ngày, sáng mai sẽ bắt đầu luyện quyền, chưởng.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Ta cần được ra ngoài tản bộ cho giãn xương cốt.” Chàng từ từ đứng dậy toan nhả xuống lầu, nhưng rồi chàng nghĩ lại: “Mình mới ở đây có vài tháng mà đã lấy làm chán, thế thì sư phụ ở đây ngần ấy năm chắc cũng cảm thấy vô cùng tịch mịch. Hôm nay gặp ngày trời tốt, chi bằng ta công lão đi chơi một hôm.” Nghĩ vậy liền nói:

– Sư phụ! Đệ tử muốn công sư phụ ra ngoài ngắm phong cảnh một ngày.

Quái nhân lắc đầu mỉm cười nói:

– Ta đã quen sinh hoạt tịch mịch ở đây rồi. Người đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nhìn trời rồi nói:

– Gần tối đệ tử sẽ về tới.

Chàng băng mình qua cửa sổ tiến nhanh về phía trước.

Vàng thái dương ánh vàng rực rỡ chiếu xuống vùng cây cỏ um tùm hoang vu tịch mịch. Những hạt sương mai còn lác đác đọng trên lá cây lấp lánh như những hạt châu bóng bẩy.

Ngôi chùa cổ vẫn giữ nguyên phong cảnh cũ, chưa có gì khác với ngày chàng mới vào đây. Ngờ đâu đã hai lần xảy ra cuộc tranh đấu tàn sát kinh hồn tại nơi đây. Trong đầu óc chàng nảy ra bao nhiêu mối nghi ngờ, chàng tự hỏi: “Tại sao sư phụ (Diệp Nhất Bình) cùng các vị sư thúc lại cùng nhau hội họp tại nơi này? Lại là một ngôi chùa cổ hoang vu? Tại sao Vân Cửu Long cùng các nhà sư Tây Tạng cùng hẹn nhau tới nơi đây tỉ võ? Ở Trung Nguyên thiếu gì nơi tráng lệ? Thiếu gì chỗ núi non hiểm trở? Tại sao quái nhân lại ẩn mình trong gác sách ngần ấy năm?”

Lão đã ước hẹn cùng ai mà phải tự giam mình vào nơi cô tịch này?”.

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thì không thấy căn gác đầu nữa.

Ngôi chùa cổ tuy đã tàn phế nhưng qui mô rất rộng lớn, đủ biết trước kia nơi đây đã có một thời hương khói cực thịnh.

Thượng Quan Kỳ nhìn về phía Đông và phía Bắc có hai tòa nhà ngang, bốn cánh cửa đen kịt đóng chặt. Chàng đến gần xem thì đó là những biệt viện. Cửa lớn, cửa sổ đều đóng kín mít.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lúc rồi tiến gần đến gian nhà phía Bắc. Ngoài thêm có bốn bậc đá xanh, lâu ngày không ai quét tước phủ đầy rêu xanh. Chàng giơ tay đẩy cửa, tưởng cửa đã lâu ngày gỗ đã mục khê đẩy là mở được ngay. Nhưng gỗ làm bằng loại quý tốt nên lâu ngày vẫn chắc như xưa.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ nghĩ thầm: “Bên trong đã không có hòa thượng chủ trì, lại không có vết chân người thế thì còn ai ở trong đó mà cửa lại đóng chặt?”

Thượng Quan Kỳ suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng gọi nhưng chẳng có ai thưa, chỉ có tiếng mình vọng lại. Chàng vận nội lực đẩy mạnh một cái, cánh cửa bung ra. Một mùi hôi nồng nặc xông vào mũi. Chàng đứng bên ngoài cửa hồi lâu rồi mới bước vào. Trong phòng chỉ vền vện có một cái giường gỗ, ngoài ra không một thứ gì khác. Trên giường phủ một tấm vải trắng gồ lên không biết bên trong có vật gì.

Chàng động tính hiếu kỳ, ngần ngừ một lúc rồi đưa tay từ từ cầm ngay góc tấm vải trắng định giở lên xem. Nhưng vừa để tay vào thì mảnh vải đã rách tan, bay ra như bướm bướm, vì quá lâu ngày nên đã mục nát.

Thượng Quan Kỳ phủi bụi xông, nhìn lên giường thì thấy một bộ xương trắng hếu nằm ngửa mặt lên, rõ đúng hình người. Da thịt tóc tai không còn gì, chàng cho đây là xác một vị hòa thượng đã viên tịch tại đó đã không biết bao nhiêu năm rồi. Góc giường còn có đỉnh trầm đầy tro than, chắc là do vị hòa thượng này đốt trầm hương trước khi chết.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Trong khu chùa này rất nhiều phòng, viện mà nơi nào cũng đóng cửa chặt, chẳng lẽ mỗi phòng mỗi viện đều có một xác người?”

Chàng không đành nổi tính hiếu kỳ lại đến trước cửa một phòng khác dùng sức mạnh đẩy cửa vào xem. Cách trần thiết phòng này cũng giống y như phòng vừa rồi. Trong phòng cũng phủ một mảnh vải trắng, nhưng bên trong có hai bộ xương chứ không phải một. Hai bộ xương nằm duỗi chân thẳng thắn, dường như lúc chết hai người đã có chuẩn bị cẩn thận. Trên đầu hai xác chết cũng có một lò hương tro than, không còn lưu lại dấu vết gì. Có điều làm cho chàng nghi ngờ là hai xác chết này chết đã lâu mà sao không có răn rết, chuột bọ nào xâm phạm vào nên hai xác chết vẫn y nguyên vẫn không lộn lạo, cả đến con ruồi con nhặng cũng không có? Chàng ra ngoài khép cửa phòng lại đến một tòa viện khác.

Tòa viện này cỏ tốt ngập đầu gối, lại có nhiều hoa lạ. Thêm hiên lát đá

trắng, ngoài hành lang quét bằng thứ phấn vàng. Di tích nơi đây khác hẳn mọi chỗ.

Thượng Quan Kỳ ngắm cảnh vật một lúc, đoán rằng nơi đây là thiền đường của vị chủ trì chùa này hay là phòng tĩnh tu của một vị trưởng lão nên cách kiến trúc có vẻ đường hoàng cao quý hơn các phòng khác nhiều. Cánh cửa phòng này sơn đỏ, kiên cố dị thường. Chàng vận nội lực dần dần, đẩy mãi mới gãy chiếc then ngang, hai cánh cửa mở.

Trong phòng này cách trang trí rất tề chỉnh. Trên bàn bát tiên còn đặt một cái thố vẽ hoa bằng sành và bốn chén trà bằng bạch ngọc. Mé hữu buồng một tấm rèm vóc để ngăn gian phòng phía trong. Thượng Quan Kỳ đi vào phía trong khe vén rèm lên thì ngón tay sờ vào đâu thì rèm lũng đến đó.

Phòng trong kê một chiếc sập lớn. Trên sập có một bộ xương ngỗng đó, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt. Tuy chỉ là một bộ xương mà ngỗng rất nghiêm chỉnh.

Thượng Quan Kỳ xem hết một lượt rồi đi ra đóng cửa phòng lại, nhảy lên nóc nhà chung qua cửa sổ vào góc, thấy quái nhân ngồi tựa góc vách, nhắm mắt dưỡng thân. Chàng bước vào phát ra tiếng động mạnh mà quái nhân tựa hồ như không nghe tiếng.

Thượng Quan Kỳ không dám khinh động ngỗng xuống bên, đưa mắt nhìn mặt lão nghĩ thầm trong bụng: “Không biết trong giai đoạn vừa rồi lão phải hao tổn bao nhiêu công lực để giúp mình thành công? Ôn đức thâm trọng này mình phải nghĩ cách nào báo đáp mới được.”

Ánh thái dương chiếu vào căn gác trở nên ấm áp, quái nhân ngồi tựa mình vào vách, cả hơi thở cũng không nghe rõ.

Thượng Quan Kỳ thấy cách ngồi của quái nhân không ra cách vận khí điều hơi và giống như người đang ngủ say. Chàng thấy quái nhân sắc mặt lợt lạt, lông mày nhíu lại tựa hồ như có tâm sự gì đang nghĩ ngợi.

Thượng Quan Kỳ thấy kiểu cách khác lạ không nhìn được nữa lên tiếng gọi:

– Sư phụ!

Quái nhân từ từ mở mắt ra nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người không đi du ngoạn ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đệ tử phát giác ra mấy việc quái lạ, nghĩ mãi không hiểu nên trở về để xin sư phụ chỉ dạy cho.

Quái nhân nói:

– Phải chăng là người đã trông thấy mấy bộ hài cốt trong những phòng riêng biệt phải không?

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi lại:

– Sư phụ cũng đã biết rồi ư?

Quái nhân đáp:

– Các vị hòa thượng đó đã tự sát!

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Tại sao các vị đó lại tự sát?

Quái nhân nói:

– Chuyện này dài lắm, để sau này thông thả ta sẽ nói cho người hay, nhưng chính ta cũng không được biết mấy... Kỳ nhi! Ngoài mấy bộ hài cốt đó người còn thấy vật gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đệ tử không thấy gì hơn ngoài mấy bộ hài cốt đó.

Quái nhân ngồi thẳng người lên nói:

– Trong ngôi chùa này có một thứ mà hết thầy người trong võ lâm đều khao khát.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Vật chi vậy?

Quái nhân đáp:

– Ta muốn chờ vật đó chín mềm dùng để cứu một người mà chờ gần hai mươi năm trời vẫn chưa được.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

– Cái đó tất nhiên là một vật chi bảo. Sư phụ định dùng nó để cứu ai?

Chàng cảm kích quái nhân đã có công truyền thụ võ công cho mình nên nói vậy ý muốn đem thân ra để giúp đỡ quái nhân.

Quái nhân mỉm cười nói:

– Việc đó để sau sẽ bàn tới.

Thượng Quan Kỳ thấy lão không nói cũng không muốn hỏi nữa. Đột nhiên quái nhân cả cười nói:

– Kỳ nhi! Sau này khi người học xong võ công của ta bôn tẩu giang hồ, tất sẽ gặp nhiều sự rắc rối.

Thượng Quan Kỳ run run hỏi:

– Tại sao vậy?

Quái nhân đáp:

– Vì lúc người động thủ dùng võ tất nhiên họ sẽ nghĩ ta còn sống ở trên đời, nhiều người sợ ta chưa chết lắm đấy. Cố nhiên họ sẽ theo dõi người và tìm thiên phương bách kế để truy vấn xem ta ở đâu.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Thế ra lão có rất nhiều kẻ thù.”

Quái nhân mỉm cười hỏi:

– Người nghĩ gì sao không nói ra? Cứ nói thật đi, lầm lỡ cũng không sao!

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lát rồi hỏi:

– Tại sao khi họ phát giác ra đệ tử đã được sư phụ truyền dạy võ nghệ lại theo dõi đệ tử?

Quái nhân cười ha hả đáp:

– Thằng lỏi này nói với lão gia mà sao cứ quanh co, tại sao không hỏi thẳng lão phu rằng: Lão làm gì mà có nhiều kẻ thù đến thế?

Thượng Quan Kỳ đỏ mặt lên lúng túng đáp:

– Trong lòng đệ tử quả có nghĩ như vậy nhưng chưa kịp hỏi đó thôi.

Quái nhân nói:

– Chắc người tưởng ta trước kia đã làm nhiều điều sai quấy trong giang hồ hoặc đã giết quá nhiều người nên mới có lắm kẻ thù.

Rồi quái nhân đột nhiên không cười nữa, ngửa mặt nhìn lên nóc nhà lẩm bẩm:

– Trước kia khi ta chưa bị tàn phế quả đã giết nhiều người và vì đó mà gây ra lắm nỗi cừu hận. Song đấy không phải là nguyên nhân chính.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nguyên nhân chính là vì sự gì?

Trên nét mặt quái nhân thoáng qua một nụ cười vui sướng nói:

– Đây là một đoạn đời vui đẹp của ta nhưng rất ngắn ngủi, trong độ ba năm mà thôi. Ta đã hưởng thụ hết mọi lạc thú ở nhân gian, chẳng khác chi ánh vàng rực rỡ lúc hoàng hôn, tiếp theo là một đêm tối tăm dài đằng đẵng. Định luật của tạo hóa là thế huống chi là con người.

Thượng Quan Kỳ chưa hiểu ý lão muốn nói về việc gì thì quái nhân thở dài một tiếng hỏi chàng:

– Kỳ nhi! Người có biết thời gian sáng lạng nhất trong cuộc đời của ta là gì không?

– Thật khó mà biết rõ. Người thích võ công thì chỉ mong lừng lẫy trong chốn võ lâm, người thích tiền của thì chỉ mong có nhiều châu báu làm sung sướng, người thích đồ cổ, thích những bức danh họa...

Quái nhân mỉm cười ngắt lời:

– Không đúng! Không đúng! Để ta kể cho người hay: Mấy mươi năm trước đây ta còn ít tuổi, ra vào trong chốn giang hồ, chỉ trong khoảng hai ba năm đã nổi

tiếng võ lâm. Ta cùng một tên vong ơn phụ nghĩa, cùng theo một đường lại đồng thời nổi danh. Y nổi tiếng về dùng độc, còn ta thì võ công nổi tiếng suốt hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang.

Thượng Quan Kỳ không hiểu rõ đầu đuôi hỏi xen vào:

– Kẻ vong ơn phụ nghĩa ấy là ai?

Quái nhân buồn rầu đáp:

– Y là anh em kết nghĩa với ta, hai người tuy theo cùng một đường lối nhưng trước chưa biết nhau, ngẫu nhiên gặp gỡ, đôi bên nói chuyện ý hợp tâm đầu. Nhưng vẫn còn có điều không phục nhau, đưa nhau ra tỉ thí. Cuộc đấu kéo dài từ sáng đến tối có dư ngàn hiệp, sau cùng y bị trúng một chưởng của ta. Lúc đó ta thấy y là người cơ trí võ công hơn người nên ra chưởng hãy còn nể nang. Hỡi ôi! Nếu biết y tâm địa thâm độc thì đánh chết y cho rồi và ngày nay đâu đến nỗi phải chịu thâm thể này.

Nói đến đâu mặt lão lộ vẻ giận dữ, tỏ ra mối thù sâu tựa biển cả.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Y đã bị sư phụ đánh bại tức là võ công y kém sư phụ rồi?

Quái nhân nói:

– Nếu y dùng võ công để đánh cho ta thành người tàn phế thì ta đã không cảm giận y đến thế này...

Lão kể mấy câu chuyện chẳng ra đầu đuôi gì, thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

– Y bị ta đánh một chưởng rồi ngừng tay, cam tâm chịu thua, tỏ ra con người khí độ rộng rãi nên ta khâm phục. Không những ta nuôi dưỡng và điều trị vết thương cho y mà còn bị y dùng lời đường mật khiến ta cảm kích lầm tưởng y là người tốt, kết làm anh em sinh tử. Ngày đó là ngày mà ta gieo mầm họa để đến bây giờ trở thành người tàn phế như hôm nay...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng y vẫn ghen ghét võ công sư phụ cao hơn y nên đem lòng ám hại sư phụ?

Quái nhân đáp:

– Đó mới là một nguyên nhân.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Còn nguyên nhân nào khác nữa à?

Quái nhân đáp:

– Nguyên nhân chính là vì sư mẫu người, một giai nhân tuyệt thế vô song!

Quái nhân thở dài nói tiếp:

– Khi hai ta kết làm anh em rồi, danh tiếng, thanh thế càng nổi lên cuộn

cuộn trong giang hồ. Có điều theo công việc mà xét thì hai ta mỗi ngày một xa nhau nhưng không ai nói ra miệng trước, đề cập đến chuyện chia tay nhau mỗi người mỗi ngả mà cứ miễn cưỡng ở với nhau. Tình trạng này kéo dài hơn một năm. Ở Tế Nam chúng ta cứu được một vị thiên kim tiểu thư con nhà quan, nàng đã mỷ mạo tuyệt luân lại thông minh quán thế. Hồi ở Sơn Đông, chúng ta xung đột với một tay thủ lĩnh ở Giang Nam tên là Đỗ Đại Cương. Trong một đêm kịch chiến, đánh cho đến sáng mới phân thắng bại. Cả một bọn lục lâm miền Giang Nam, hai mươi lăm tay cao thủ cùng Đỗ Đại Cương đều bị giết hết tại địa hạt phủ Tế Nam.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Một đêm giết hết được hai mươi sáu người kẻ cũng anh hùng thật, nhưng hơi tàn ác...

Nói đến đây chàng liên tưởng đến các sư huynh, đệ đồng môn mình bị thảm tử, rồi sau người áo xanh lại giết chóc một trận nữa thì thấy bước giang hồ thật là nguy hiểm khiến người nghĩ đến phải kinh tâm.

Quái nhân lại thở dài một tiếng rồi kể tiếp:

– Sau cuộc ác chiến, tiếng tăm của ta cùng nghĩa đệ lại càng lừng lẫy. Người trong võ lâm khi nhắc đến hai anh em ta đều kinh hãi vô cùng. Nhưng giữa nghĩa đệ và ta càng ngày tính tình càng không hợp, hố ngăn cách mỗi ngày một sâu thêm. Toàn gia vị tiểu thư đó đều bị Đỗ Đại Cương giết sạch, nàng không còn nhà mà về đành đi theo chúng ta. Một hôm ta phát giác tính tình hai anh em đã không hợp mà còn tiềm tàng một mối nguy hiểm khác lớn hơn. Nếu không sớm tìm cách bài trừ thì e rằng một ngày nào đó sẽ đang bạn ra thù...

Nói đến đây quái nhân ngừng một lúc ra chiều thâm lương ảm đạm.

Thượng Quan Kỳ đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên thấy lão ngừng lại liền lên tiếng hỏi:

– Mối nguy hiểm gì vậy?

Quái nhân đáp:

– Hai chúng ta bất giác đều đem lòng yêu vị tiểu thư kia. Tuy không ai nói ra nhưng kỳ thực trong thâm tâm cả hai người đều bị khổ não vì nàng.

Thượng Quan Kỳ buột miệng nói:

– À ra là vì thế!

– Ta thấy chuyện này càng ngày càng đi đến chỗ cực kỳ nghiêm trọng, ta nghĩ rằng tình trạng này không thể kéo dài được nữa nên sau một đêm suy nghĩ kỹ, ta đã viết thư để lại rồi bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng nói:

– Sư phụ hành động như thế là rất phải.

Quái nhân nhăn nhó gượng cười nói:

– Thật ra ta đem lòng yêu tiểu thư đó lắm, song càng yêu nàng bao nhiêu thì lại càng không hiểu mình bấy nhiêu. Ta tự dối mình trên thế gian có hàng ngàn hàng vạn cô gái đẹp há đâu chỉ có mình nàng, có lý đâu chỉ vì một cô gái mà làm thương tổn đến tình anh em. Sau khi viết thư cáo biệt, ta mới cảm thấy rằng sự việc đâu có dễ dàng như vậy. Miệng cười tươi như hoa của con người khuynh quốc luôn luôn ám ảnh đầu óc ta. Ta càng muốn quên nàng bao nhiêu thì hình ảnh nàng càng bám chặt bấy nhiêu, tựa hồ đứt không ra, chém không đứt. Sự đau khổ đó chẳng khác nào gươm, giáo đâm vào tim.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đã như thế thì sư phụ đã quay lại tìm nàng...

Thốt nhiên chàng im bặt vì biết câu nói đó rất mạo phạm.

Quái nhân nói tiếp:

– Tâm linh ta bị người đẹp ám ảnh song không lẽ vì một người đàn bà mà anh em lại tàn sát nhau, ta đành ôm mối thương đau đi du ngoạn những danh lam thắng cảnh cho khuây khỏa nỗi buồn phiền.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế là phải!

Quái nhân nói tiếp:

– Nếu chỉ có thế và có thể kết thúc được thì làm gì có thảm trạng của ngày hôm nay.

Đột nhiên lão nổi lên một tràng cười ròn rã rồi nói tiếp:

– Đấng Hoàng Thiên đã ban cho ta ba năm khoái lạc mà ta vẫn không biết tự mãn. Cái đau khổ này có chi là đáng kể!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao? Sư phụ lại quay về tìm cô nương đó ư?

Quái nhân lắc đầu cười nói:

– Không phải! Chính lúc mối đau thương của ta phai nhạt dần thì tình cờ ta gặp lại nàng...

Quái nhân nhìn ra phương trời xa nói tiếp:

– Giả tử mà không có cuộc cùng nàng tái ngộ thì thầy trò mình đâu có gặp nhau chốn này...

Quái nhân thở phào một cái rồi kể tiếp:

– Ta đi du lịch những danh sơn ở Trung Nguyên bỗng nảy ra quan niệm: Con người ở đời cứ khư khư ở trong vòng tranh danh đoạt lợi thì có chi là thú vị? Tấm lòng thương nhớ mỹ nhân cũng dần phai nhạt. Ta định xuống thuyền thuận buồm ra khơi, tìm một nơi hoang đảo rồi trú ngụ tại đó để xem cái thuyết thần tiên có thực

hay không? Ngờ đâu lòng trời chẳng muốn cho người toại nguyện. Cái quan niệm xa lánh thế tục vừa nảy mầm thì ta lại gặp nàng trên bờ hồ Đại Minh phủ Tế Nam...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao sư phụ lại quay về Tế Nam?

Quái nhân đáp:

– Việc ta cứu nàng chỉ còn phảng phất trong đầu óc. Nơi đó cách hồ Đại Minh chừng bốn năm dặm giữa một cánh đồng lúa mạch rộng mênh mông không bờ bến, có một cây dương liễu lớn. Lúc đó vào tháng ba, trong cảnh sơ xuân, ta trở về vào lúc cây này đang nở lá mới, bỗng nhìn thấy dưới gốc cây có một đống lù lù... Năm trước ta cùng bọn Đỗ Đại Cương đánh nhau tại chỗ này vào lúc nửa đêm nên không nhìn rõ cảnh vật chung quanh.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi:

– Sư phụ có lại tận nơi để xem coi đó là vật gì không?

Quái nhân đáp:

– Chưa! Ta còn đang xuất thần ngắm nhìn phong cảnh thì bất thành linh có tiếng nói rất trong trẻo gọi ta bảo: “Tôi biết chàng thế nào cũng trở lại đây. Tôi đã chờ chàng hơn năm trời nay. Than ôi! Nếu chàng không trở lại tất gã cũng tìm được đến đây.”

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người ấy là ai?

Quái nhân hỏi lại:

– Kỳ nhi! Người vẫn không đoán được là ai ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Phải rồi! Phải rồi! Chính là sư mẫu.

Quái nhân cười nói:

– Đúng đó! Nàng buộc cành cây lại rồi lấy cỏ phủ lên làm túp lều ở dưới gốc cây dương liễu và ở đó chờ ta một năm nay. Nàng tin chắc rằng ta thế nào cũng trở lại nơi đó.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư mẫu có biết võ công không?

Quái nhân đáp:

– Không!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư mẫu ở giữa nơi hoang dã mà không sợ mãnh thú sao?

Quái nhân không trả lời vào câu hỏi của Thượng Quan Kỳ kể tiếp:

– Ta cùng nàng gặp nhau vừa hoan hỉ vừa kinh ngạc không biết đến đâu mà nói. Ta hỏi nàng sao lại ở đây chờ ta? Sao lại biết ta sẽ trở lại đây? Nếu ta không trở lại thì nàng sẽ tính sau?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Thật là một người đàn bà liều lĩnh không hiểu việc đời, ra chỗ hoang vu làm lều lên ở, nguy hiểm biết chừng nào...”

Quái nhân thở dài kể tiếp:

– Vì chốn này hoang lương tịch mịch nên nàng xé quần áo làm ăn mày. Tuy nàng rách rưới nhưng vừa nhìn phong tư điểm lệ ta nhận ra nàng ngay...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao sư mẫu lại chịu được cảnh khổ sở đói rét đó?

Quái nhân nói:

– Con người yêu kiều lả lướt chịu đựng nổi những hoàn cảnh cơ hàn và lúc nào cũng phập phồng lo sợ cho tính mạng, lại có một niềm tin tưởng vô biên. Ngay tối hôm ta về, nàng đang bị bệnh nằm liệt trong lều.

Thượng Quan Kỳ than rằng:

– Giả tử mà sư phụ không về kịp, chỉ trễ độ hai hôm mà sư mẫu đang mang bệnh không người trông coi thì sẽ khổ sở biết chừng nào.

Quái nhân đáp:

– Không sao đâu! Dù ta có chậm vài ngày hay nửa tháng thì nàng lại chưa lâm bệnh.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư phụ nói vậy, đệ tử thật không hiểu?

Bỗng quái nhân hai mắt tròn xoe, hai mắt lấp lánh nhìn thẳng Thượng Quan Kỳ hỏi sang chuyện khác:

– Kỳ nhi! Những người luyện võ như chúng ta có thể nhảy xa hàng mấy trượng, có thể trèo tường vượt nóc như đi trên đất bằng là tại sao vậy?

Quan Kỳ nói:

– Phàm là người luyện võ đều phải trải qua nhiều giai đoạn khổ luyện cực nhọc, mỗi ngày tiến bộ một chút dần dần góp lại lâu ngày mới thành tựu.

o O o